

[Johs. Christiansen.]

to punkter ikke dele de af mit partis ordfører fremsatte synspunkter, i hvert fald ikke fuldtud, og jeg vil gerne have lov til at motivere hvorfor.

Spørgsmålet om motorkøretøjers hastighed er ikke en sag, der alene angår dem, der kører biler og knallerter, eller, som ministeren forleden sagde, „drønnerter“. Spørgsmålet vedkommer kort sagt alle, men så må den umiddelbare følge heraf naturligvis også være, at de sikkerhedshensyn, der er færdselslovgivningens ledemotiv, mere bestemmes efter den samlede befolknings end efter de relativt få motorkørendes interesser. Den blodige stribe, som det store antal færdselsdrab og andre svære ulykker trækker langs vore gader og veje, er et så alvorligt memento, forekommer det mig, at ingen har lov til at skyde det fra sig.

Nogle vil hævde, at det ikke så meget er selve hastigheden, men mere en række fejltonede forhold af forskelligartet natur, der er skyld i ulykkerne. Det er muligvis rigtigt, i hvert fald gælder det for alle ansvarsbevidste kørendes vedkommende, men jeg ser ikke rettere, end at når ubegrænset hastighed kombineres med de nævnte forhold, må antallet af ulykker blive større, end hvis hastigheden holdtes indenfor en nærmere fastsat grænse.

Hvad er det nu for forhold, der i denne forbindelse gør sig gældende? Det er manglen på færdselskultur, og den mangel findes desværre både blandt kørende, cyklende og gående, ikke mindst forresten blandt legende børn; det er endvidere spirituspåvirkede trafikanter; det er den kendsgerning, at mange motorkørende betragter dumdristighed og letsindige overhalinge og lignende ansvarsløs adfærd som en dyd eller dog som en bedrift, der kan prales af blandt kammeraterne. Det er endelig den omstændighed, at vore landeveje langt fra endnu er udbyggede på en sådan måde, at man kan lade de mange hestekræfter, som der nu er tale om, boltre sig, til akkompagnement af en lovtæst om fri hastighed.

Med henblik på dette sidste var det da ikke værd at overveje en ordning f. eks. som denne, at den frie hastighed begrænsedes til de med fire kørebaner udbyggede vejstrækninger? Så har det lange udsigter, vil man indvende, før der bliver fri hastig-

hed overalt i landet. Jeg ved ikke så lige, hvor lange disse udsigter vil være, men med den enorme vækst, antallet af motorkøretøjer er undergivet, må landevejsnettet nødvendigvis udbygges i et hurtigere tempo, end tilfældet har været hidtil. Den kendsgerning tvinges vi simpelthen til at se i øjnene. Under alle omstændigheder er det min opfattelse, at ophævelsen af hastighedsbegrænsningen bør ske i takt med vejenes udbygning.

Om det andet punkt, jeg nævnte, de vage stopregler, skal jeg gøre følgende bemærkninger. Det er mig helt ufatteligt, at man tør foreslå opretholdt det rod, der på dette område blev indført for et par år siden. Der står i § 37 en masse kønne ord om en ubetinget vigepligt i de og de tilfælde. Hvis alle motorkørende lærte disse ord udenad og bevarede moralen i dem som et kosteligt klenodie, som man ikke vovede at krænke, kunne det måske endda gå, men sådan er menneskenes børn nu engang ikke. Jeg vil ingenlunde hermed have sagt, at vi alle er absolut slette, det er jo hverken den højtærede justitsminister eller vi andre, men hvor mange af os kan siges at være fri for visse tilskyndelser til at knibe lidt udenom moralbegreberne i en snæver vending? De faste og klare påbud, som samfundet har fundet det hensigtsmæssigt at opstille, har nu engang været en meget væsentlig tilskyndelse for den enkelte til at holde sig på den smalle sti.

Hvorfor viger man da i det foreliggende tilfælde tilbage for at opstille et tilsvarende påbud? Det kan ikke være uoverkommeligt for nogen trafikant på hjul at stoppe op, før han kører ind på en krydsende vej. Mere travlt har ingen, end at han har tid til at iagttage denne fundamentale sikkerhedsregel. Fuldt stop før indkørsel fra en krydsende vej bør gøres til en fast og ufravigelig færdselsregel. Det vil bidrage til fremme af orden og enkelhed, hvor der nu er uorden og en vilkårlighedens mangfoldighed, der kun kan bidrage til at øge cifrene på de døds- og ulykkeslister, som myndighederne i et velordnet samfund ikke bør tolerere.

Indvender man, at hvad jeg har sagt nu, ikke falder helt i tråd med mine indledende ord om lovgivning og fremskridt, skal jeg svare, at hvis man gennemfører en lovfor-